ISSN 0132-4462

ЛИСТОПАД

1979

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 22 (1064)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

ЗБИВСЯ З РАХУНКУ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

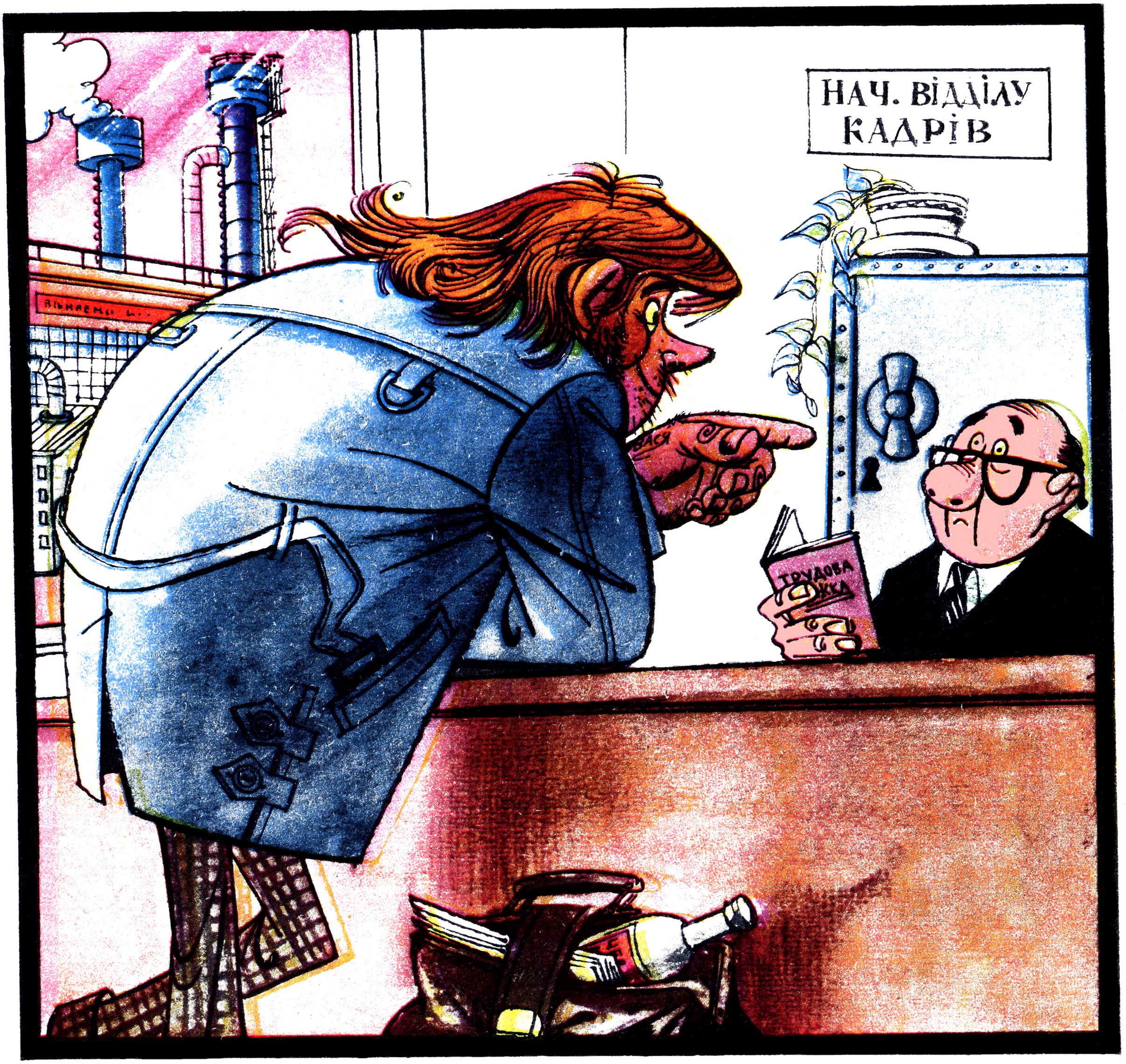

Л і т у н: — А от на вашому заводі я, здається ще не працював.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

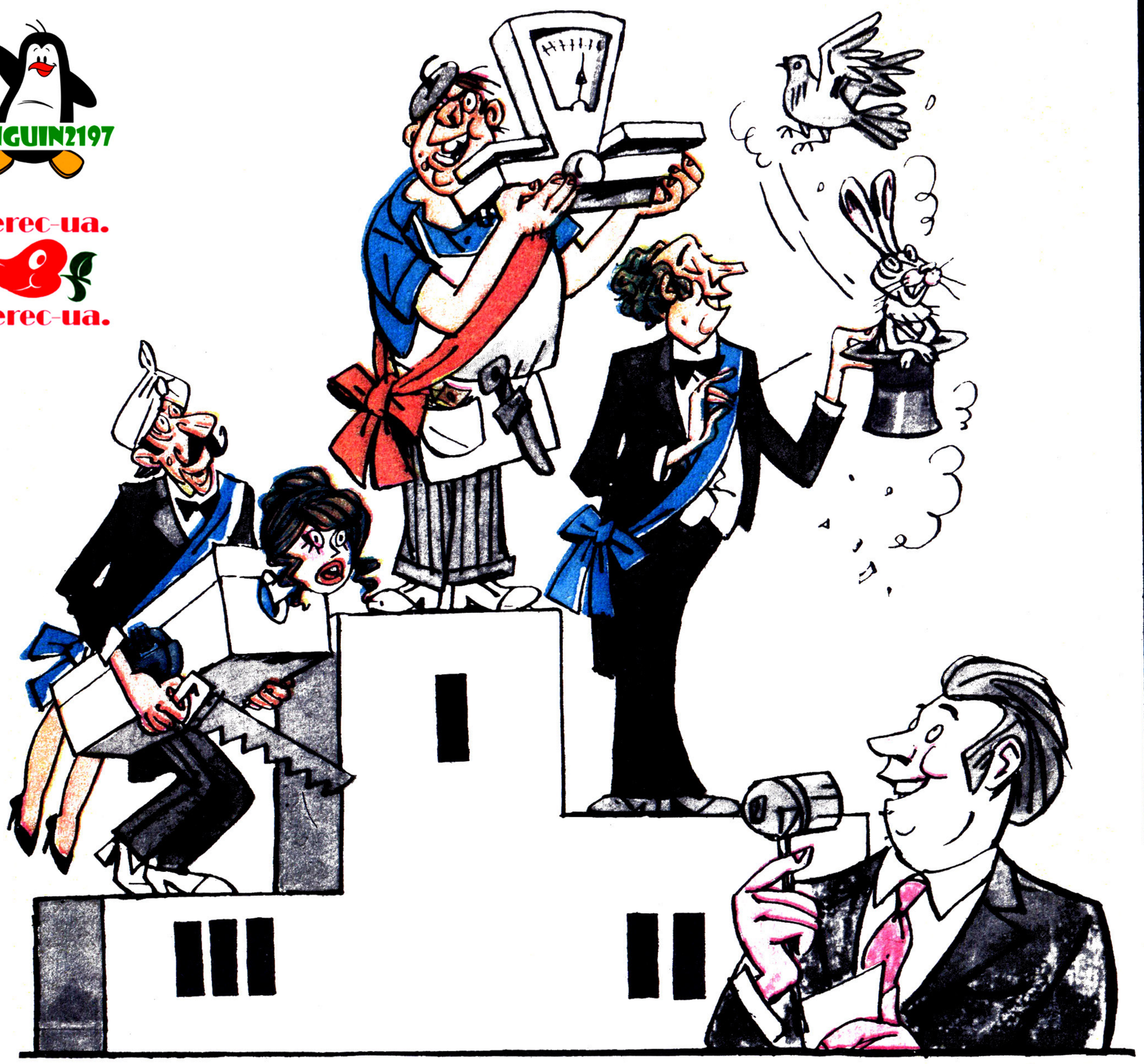

— Отже, в конкурсі на кращий фокус переміг продавець гастроному номер один Шахраєнко.

Телеграфне агентство Перця

ВИСОКЕ ДОВІР'Я

До штаб-квартири ТАП звернулися спеціалісти колгоспу «Дружба» Глухівського району Сумської області з проханням пояснити, чому під обкладинкою інструкції «Гичкозбиральна машина БМ-6. Додаток № 1» немає ніякого тексту.

Лінгвістично-технологічна група ТАП уважно вивчила порожні сторінки інструкції і дійшла висновку, що адміністрація Тернопільського комбайнового заводу (саме це підприємство випускає дану машину) вірить у компетентність наших механізаторів і довіряє їм самим скласти додаток № 1.

ЗАБУЛИ ПРО ДРІБНИЦЮ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область, м. Старокостянтинів. (Кор. ТАП). «Ще в грудні 1978 року ми звернулися в районне відділення зв'язку з проханням провести до нашого будинку радіо,— поділилося своїми клопотами з кореспондентом ТАП подружжя Куровських.— Після того зв'язківці нас не забувають і регулярно надсилають повідомлення, щоб ми в семиденний строк внесли абонементну плату за користування радіотрансляційною точкою. Забули вони тільки... оту точку встановити».

ДЛЯ КОГО?

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Уже кілька років сперечаються жителі м. Миронівки: для кого в міському парку будуються гойдалки? Більшість стверджує: «Якби для дітей, то вже давно збудували б. А то за кілька років лише фундамент заклали і виставили кілька каркасів». Дехто ж висуває сміливу гіпотезу, що це гойдалки для тих, хто любить довго «розкачуватися».

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

ДЕТАЛІ до магнітофончика

Пам'ятаєте неписьменного мужика Дениса Григор'єва з відомого оповідання «Зловмисник»? Так-так, отого самого, що у техніці розбирався, треба сказати, напрочуд слабо. Бо, якщо пригадуєте, скільки не намагався суворий слідчий втовкмачити йому, що відкручування гайок на рейках призводить до залізничних катастроф, «зловмисник» тільки скептично крутив головою. Мовляв, подумаєш — гайка! А як ти без неї грузило зробиш?

Розточник Івано-Франківського заводу пресів Володимир Дмитрович Мазурчак, на відміну від чеховського героя, рибальством не захоплюється. Він захоплюється радіотехнікою. Проте засіб, котрим він вирішив скористатися з метою добування запчастин для свого хобі, як дві краплі води схожий з тим, як окремі несвідомі дореволюційні мужики діставали собі грузила для вудок. Єдина різниця — що вони в силу своєї несвідомості робили це вдень, не криючись, тоді як Володимир Дмитрович вибрав для такої операції досить темну і тиху ніч.

Чесно кажучи, він давно уже придивлявся до металевих шаф, начинених всякою електронною всячиною, які стояли у його ж таки механічному цеху. Нарешті, вибравши, як було уже сказано, одну найбільш, за його думкою, оптимальну ніч, він поліз через діру у фундаменті до рідного цеху. Там він повикручував зі згаданих шаф геть усі їхні нутрощі — 46 блоків-плат — і, спакувавши їх у чотири мішки, поліз у зворотному напрямку.

Правда, далеко від місця події Мазурчакові відійти не вдалося. Як пишуть у міліцейських протоколах, його затримали з допомогою громадськості.

— Чи знали ви, — спитали його на суді, — що вкрадені вами блоки коштують біля двадцяти тисяч карбованців?

— Та ну, — спробував розіграти простачка радіолюбитель. — На пушку берете!

— А чи усвідомлювали ви, — продовжували доскіпуватися судді, — що через ці блоки здійснюється програмне управління всім цехом, і відсутність хоча б одного з них призводить до зупинки усіх верстатів?

— Поняття не мав, — жалібно забив себе у груди Мазурчак. — Звідки мені... Темний я. Я, знаєте, магнітофончик прикидав собі сконструювати. Бачу — підходящі детальки. Дай, думаю, візьму... Та якби ж я знав! Та, господи!..

Простачку-радіолюбителю ніхто не повірив. Бо розточник — це, погодьтеся, не прибиральник. До того ж, як виявилося, Володимир Дмитрович, на противагу вищезгаданому чеховському персонажеві, устиг здобути вищу освіту. Педагогічну.

Певна річ, інститут тут ні при чому. Не він навчив Мазурчака хапати, де що погано лежить. Тож за таке «любительство» довелося розплачуватися йому самому. Сповна. «Дешевий» магнітофончик обійшовся злодієві конфіскацією половини майна і десятьма роками на роздуми.

Вас. ШУКАЙЛО.

Чому плакала Мелася?

У Деражні, в готелі, до чергової підійшов чоловік. Попросився на ніч. Чергова, в свою чергу, попросила паспорт. Чоловік подав документ. Чергова подивилася і спитала:

— А чому ви не прописані?

Той сердито відповів:

— Спитайте Вольдмана і Зубова, Андрійчука і Ладані...

У Хмельницькому на пошту прийшла жінка. Простягнула у віконечко грошовий переказ і паспорт.

— А чому ви не прописані? — спитала працівник пошти.

Жінка сердито кинула:

— Спитайте у Вольдмана і Зубова, Андрійчука і Ладані.

У Києві, в аеропорту, до каси підійшов юнак. Подав паспорт і попросив квиток до Хмельницького.

— Чому нема прописки? — спитала касирка.

Хлопець глянув сердито:

— Вольдмана, Зубова, Андрійчука і Ладані спитайте!..

Дуже красива дівчина Мелася сиділа у сквері міста Хмельницького і плакала. Подруга її заспокоювала.

— Осоромив! Осоромив! — схлипувала Мелася. — А я ж люблю його.

Щось сталося? — спитав я Меласину подругу.

— Сталося, — зітхнула та. — Дружила з хлопцем. Подали заяву в Палац одружень. Прийшли розписуватися, а в нього паспорт не прописаний... Уявляєте її становище?

— Уявляю. А що наречений каже?

— Він дуже нервував. Казав, що це якісь Вольдман, Зубов, Андрійчук і Ладані винні... І кудись побіг, руками розмахуючи...

Шкода стало дівчину. Вирішив знайти її нареченого.

— Де проживає кандидат у женихи Меласі?

— У Хмельницькому. По проспекту Миру. У будинку № 70/3...

Знайшов вулицю, знайшов будинок. А сміття біля нього...

— У вас що, двірника нема? — питаю жінку, яка виносила у відрі рештки штукатурки.

— Нема! — сказала жінка. — І слюсаря-сантехніка немає, і електрика нема. А крани течуть, а світло гасне, бо на тимчасовому кабелі... Та ще й гнила підлога, тече покрівля, обсипається штукатурка. Дитячі майданчики не впорядковані... А щоб тому Зубову і Вольдманові, Андрійчукові і Ладані...

Знову ця магічна четвірка!

Почав докопуватися. Що воно за чудодійці такі! Докопався.

У березні цього року в п'ятдесяти сімей м. Хмельницького сталася щаслива подія. Вони вселилися у нові квартири. В будинок № 70/3 по проспекту Миру. Але радість новоселів була дуже короткочасною. В одних квартирах її приглушило гупання штукатурки, що падала зі стелі. В інших — шипіння води із кранів. І на тривалий період — сім місяців — мешканці повисли між небом і землею. Керівники хмельницької пересувної механізованої колони комбінату «Укрсільгосппромбуд» та пересувної механізованої колони № 5 тресту «Хмельницькспецсільгоспмонтаж», які споруджували цей будинок, вважають, що вони своє діло зробили. Хочуть будинок зіпхнути. Керівники житлово-експлуатаційної контори № 6 вважають, що будівельники своє діло не доробили. Не хочуть будинок приймати. А мешканці вже й не знають, що їм вважати. Сім місяців живуть не прописані. Сім місяців ремонтують колонки і крани, стелю і підлогу. Сім місяців апелюють до будівельників і нічого не можуть добитися. Сім місяців згадують і злим, і нетихим словом знамениту четвірку: Вольдмана Марка Капиловича — теперішнього начальника пересувної механізованої колони № 5, Зубова Юрія Вікторовича — вчорашнього начальника цієї колони, Ладані Івана Юрійовича — вчорашнього начальника пересувної механізованої колони комбінату «Укрсільгоспрембуд», Василя Гнатовича Андрійчука — сьогоднішнього начальника колони. Бо всі вони — і вчорашні, і сьогоднішні — несуть пряму відповідальність за оті недоробки, за втрачений спокій мешканців будинку і навіть за Меласині сльози...

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

ЗБІГЛОСЯ

УСМІШКА

Коли настав час починати робочу зміну, до самотнього похнюпленого бригадира підійшов майстер.

— Що ж це таке? Не бачу нашої передової бригади...

— Одне до одного зібралося...

— Де Петро? Чому не на роботі?

— На репетиції... Сьогодні ж генеральна. До огляду художньої самодіяльності готується. На перше місце націлився...

— Оксана, мабуть, там же?

— Звичайно.

— А Степан?

— З Ніною і Сергієм бігають...

— Де бігають?

— На стадіоні. Спартакіада... Точніше, Степан і Ніна бігають, а Сергій стрибає...

— Олексія чому нема?

— На конференції любителів книги...

— А Зіна де?

— Її ж послали вивчати передовий досвід.

— А Олег?

— Передає наш досвід...

— Доведеться сьогодні працювати тобі самому, бригадире...

— Не можу...

— Чому?

— Викликають на зліт раціоналізаторів...

— От біда... І все в робочий час! А тут же ще треба терміново когось до підшефних послати! Доведеться кинуть усе і мені їхати...

Григорій ПОХИЛЕНКО.

м. Нікополь.

ПРОДАВЕЦЬ І КІТ

Байка

Сяк-так продавець підібрав Коту пару чобіт... Сидять — як на замовлення!

Кіт зробив кілька кроків, зморщився:

— Риплять...

— То й що? — здивувався Продавець. — Врешті-решт, коли рипіння не до вподоби, закладіть вуха ватою!

— Можна... — зітхнув Кіт. — Але чи прислухаються до ваших розумних порад миші?!.

Семен МАНІН.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А ти ж казав, татуню, що в тебе вже нема ні копійки?!

ВІЗИТ НАЧАЛЬНИКА

ЩО БУВАЄ, КОЛИ ТЕЛЕГРАФ ПЛУТАЄ...

Ганна Іванівна чекала в гості сина Володю. І ось уранці першого червня її розбудив листоноша.

— Розпишіться в одержанні телеграми! — сказав він. — І готуйтеся до зустрічі важливої персони.

— Та вже давно готуюся, — радо відказала Ганна Іванівна. — Син має приїхати.

— Е-е, ні,— багатозначно мовив листоноша. — Беріть вище.

— Вище? — здивувалася Ганна Іванівна. — Як це вище?

— Читайте — і узнаєте, — листоноша сховав до кишені розписку. — Ну, бувайте. Та не осоромтеся, он і синок попереджає...

Ганна Іванівна провела його поглядом, а потім розгорнула телеграму.

«Прилітає начальник третього липня. Володя», — прочитала вона. Перечитала ще раз. Потім перевірила адресу — усе правильно: телеграма № 567, відправлена 30 червня 1979 року з села Восхода Красногвардійського району Кримської області на її ім'я.

— Божечки! — сплеснула Ганна Іванівна руками.— Це ж, видно, Володя чомусь затримується, а сюди має приїхати якийсь його начальник — либонь, у відрядження, і син хоче, щоб я його прийняла. Ой, лишенько, як же його зустрічати-приймати, цього начальника?!

Вона похапцем накинула на плечі хустину й побігла скликати на раду родичів та знайомих.

Зібралися швидко. Усі були мовчазні й зосереджені. Ясно, що не до жартів, коли така подія очікується: візит Володиного начальника.

— Це, точно вам кажу, якийсь великий чоловік прилітає,— авторитетно пророк свояк Степан.— Не нижче районного масштабу.

— Ой!..— узялася за голову Ганна Іванівна.

— А, може, навіть обласного,— підняв палець сусід Кирило Мефодійович.— В області начальників ще більше, ніж у районі.

— Ой-ой-ой! — аж заголосила Ганна Іванівна.— Що ж мені роби-ити?!

— Не панікувати,— суворо відрізав свояк Степан.— Усе буде гаразд. Зараз помізкуємо... Ну, по-перше, зустрінемо коло літака з квітами...

— І музикою,— додав Кирило Мефодійович.— Я домовлюся з Кузею — тим, що на весіллях грає. Він приведе хлопців. Буде гармошка, бубон і скрипка.

— Годиться, — затвердив свояк Степан.— По-друге, потрібна машина. Це я беру на себе. «Москвичем» начальника до хати притарабанимо.

— А я посаджу свого Василька на мотоцикл,— тут же устряв Кирило Мефодійович.— Буде нібито почесний ескорт.

— Прийнято,— ще раз хитнув головою свояк.— Тепер третє: закуска...

— Та це вже не ваш клопіт, це ми самі зметикуємо,— затріщала своячка Наталя.— Час є — сьогодні та завтра, отож і наваримо, і насмажимо, і напечемо, та я ще Тамару на поміч гукну, утрьох і впораємося, правда ж, Ганно Іванівно?

— Спасибі, ой же ж спасибі, славні ви мої! — розчулилася Ганна Іванівна. — А я вже була так налякалася, так налякалася!..

— Ну, а четверте,— багатозначно проказав свояк Степан,— четверте ми з Кирилом Мефодійовичем організуємо,— і він підморгнув сусідові.

— Ще й як організуємо! — аж засвітився Кирило Мефодійович і збуджено потер долоні.— Начальники — теж люди, кхе-кхе...

— Я вам покажу «люди»! — прикрикнула Наталя.— Ви тут не здумайте начальника споювати, і взагалі — щоб вели себе тихо! Ясно?

— Та ясно,— зітхнув Степан...

...Усе підготували на славу. Дома Наталя з приятелькою Тамарою закінчували опоряджувати стіл, а всі інші в цей час стояли край неосяжного аеродромного поля й напружено вдивлялися в обличчя людей, що невиразно біліли в ілюмінаторах літака, який підрулював до стоянки, вдивлялися, намагаючись угадати, котре ж належить їхньому високому гостеві.

Нарешті у товстому тілі повітряного лайнера прорізався овальний отвір дверей. Свояк Степан махнув рукою, Кузя розтягнув міхи своєї гармошки, в ту ж мить ударив бубон і скрипка перезрілим сопрано повела мелодію старовинного вальсу «Амурські хвилі». Сусід Кирило Мефодійович гарячково зірвав із розкішного букета гладіолусів паперову обгортку і запхав її до кишені. Степан зробив кілька кроків уперед, поправив краватку, прокашлявся, щоб виголосити коротку вітальну промову, і... закляк: на трапі з'явився Володимир і радісно замахав зустрічаючим.

— Володечко! — зойкнула Ганна Іванівна і кинулася до нього.

— Стоп! — наказав Кузя музикам. — Якась неув'язка.

— А де ж начальник? — похмуро запитав свояк.

— Який начальник? — здивувався Володя.

— Твій начальник! — підскочив Кирило Мефодійович, розмахуючи гладіолусами.— Про котрого ти попереджав, для якого ми зустріч організували!

— Попереджав?! Зустріч?! — очманіло закрутив головою Володя.— Нічого не розумію.

Степан мовчки добув із кишені святкового костюма телеграму і тицьнув йому. Володя прочитав, і його брови полізли догори.

— Та я ж... та я ж писав зовсім інше: «Прилітаю в Нальчик третього липня»!

— Он воно що,— протягнув свояк Степан.— То це, виходить, телеграфісти пожартували! Ну, я їм напишу кілька слів,— розпалився він,— я їм покажу, як людей з пантелику збивати!..

— Не переживай,— махнув гладіолусами Кирило Мефодійович.— Володю ж зустріли — це ще краще: за столом веселіше буде,— і він нарешті вручив букет розгубленому гостеві.

— Воно-то звісно,— зітхнув свояк Степан і задумливо подивився на радісну Ганну Іванівну.— А все ж таки... все ж таки було б краще, якби приїхав начальник. Така зустріч пропала!..

В. ЧЕПІГА.

ВІД ПЕРЦЯ. Автор трішечки домислив події, але суть історії від того аж ніяк не змінилася: з вини зв'язківців, які перекрутили зміст телеграми В. І. Давиденка (а такі випадки трапляються, як свідчать численні листи читачів, надто часто), сталася ціла низка непорозумінь.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

**Поет-академік,
Герой Соціалістичної Праці
Микола БАЖАН.**

**Головний редактор журналу «Всесвіт»
поет Віталій КОРОТИЧ.**

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

ЗНОВУ ДЗВОНИТЬ ТЕЛЕФОН...

Знову дзвонить телефон,
Викликають у район:
— А для чого? — На нараду
По вівсу і винограду.
Вчора теж був у районі
Й перед тим три дні підряд,
Звітувався я про коні,
Про сівалки і телят.
Що у полі чи на фермі,
Знаю тільки з папірця,
Моє місце — у районі,
Маю там «свого стільця».
Часом там і заночую,
Як наради затяжні,
І тоді телефоную —
Повідомлять головні:
Зоотехнік — як на фермі,
Що у полі — агроном,
Папірці складу у теку
Й на засідання — бігом.

Михайло ЦИЦАК.

КОМП'ЮТЕР

ГУМОРЕСКА

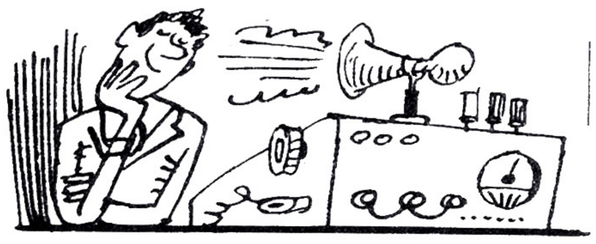

Коли я сказав приймальникові ремонтного ательє, що в мене зіпсувався комп'ютер-порадник, він од здивування закліпав очима:

— Не може бути!

На його голос повиходили майстри-ремонтники.

— Ви чули, — звернувся до них приймальник, — у клієнта забарахлив комп'ютер ЩП-1!

— Виключено, — переконливо мовив статечний ремонтник в окулярах. — Ця машина вічна!

— Надійнішої схеми не буває, — підтримав його вусатий колега.

— А може, ви його упустили з дев'ятого поверху? Або використовували як кувалду?— ущипливо запитав приймальник.

— І пальцем не торкнувся! — гаряче запевнив я. — Просто оце вчора хотів, як завжди, порадитися з ним, так він у відповідь видав чортзна-що!

Знявши задню стінку комп'ютера, статечний ремонтник заходився витягувати із середини якісь гвинтики, а я, спостерігаючи за ним, подумки кляв свою долю.

Така вже, мабуть, у мене планида — не щастить із технічними новинками! Ну, хай, думаю, холодильник трапився бракований — увесь час од якоїсь внутрішньої вібрації танцює і дратує сусідів. Зрештою, бувають і гірші казуси. Хай не поталанило із скороваркою. Якось під час приготування вечері вона погрозливо пшикнула і вилетіла, мов ракета, у відчинене вікно. Як стверджує моя тітка, скороварка разом із вечерею перетворилась на штучний супутник Землі. Звичайно, випадок не ординарний, проте, трапляються неймовірніші історії. Але цей комп'ютер?!

Коли ЩП-1 — Щирий Порадник — уже зажив популярності, я все ще належав до жалюгідної купки скептиків, яка чинила опір винаходу століття. Та згодом і я капітулював. Справді, комп'ютер-порадник виявився чудо-машиною.

Як відомо, навіть дуже самовпевнені люди інколи теж потребують поради. Притому всі без винятку жадають поради об'єктивної. А нашим порадникам саме цієї об'єктивності й бракує. Їм заважає бути об'єктивними любов або ненависть, заздрість чи просто байдужість. А комп'ютер, начисто позбавлений будь-яких емоцій, — про такого порадника можна лише мріяти!

І ось мрія перетворилась на дійсність. Комп'ютер ЩП став незамінним помічником ділової людини. Керівник найсолідніше контори міг дозволити собі скоротити цілий штат радників, бо поради комп'ютера мали незаперечні переваги — їх відзначала точність, лаконічність і об'єктивність. Відпала необхідність у зайвих нарадах, планерках, п'ятихвилинках. Маючи такого порадника, керівник контори почувався впевненіше і незалежніше. Він не мав сумнівів щодо своїх вчинків і рішень.

Ну, а вдома хіба нас не мучать сумніви, коли ми з'ясовуємо ту чи іншу сімейну проблему? Хіба не вагаємось, коли приймаємо важливе рішення? Отже, цілком природно, ЩП дуже швидко став яскравим свідченням сімейного благополуччя, так би мовити, атрибутом престижності.

— Як, ви не маєте ЩП? — запитували знайомі. І щирість бриніла в їхньому здивуванні...

Та ще одним блискучим достоїнством комп'ютера була його надійність. За весь час жодної рекламації, жодної скарги від споживача! Тому мій візит до майстерні викликав таку реакцію у ремонтників.

Статечний майстер загвинтив кришку і глузливо сказав:

— Комп'ютер у повному порядку. Ви просто помилилися.

— Помилився? — скептично посміхнувся я. — Це не я, це він помилився. Уявіть, вчора запитую в нього: «Отже, виходить, я дурень?! І що, гадаєте, він мені відповів?

— Що саме?

— Він відповів: «Ви, як завжди, праві». Отже, виходить, я дурень. Хоча всі мої колеги, знайомі, родичі можуть засвідчити, що я далеко не дурень і ніколи ним не був...

— Комп'ютер не помилився, — впевнено зазначив майстер.

— Що?! Ви хочете сказати...

— Хочу сказати, що помилились ви, формулюючи запитання. Треба було спитати інакше. Скажімо: «Правда ж, я не дурень?» Тоді б і відповіддю були задоволені. Невже ви досі не помітили, що комп'ютер ЩП-1 на всі запитання має лише одну відповідь. Саме ту, яку вам довелося почути: «Ви, як завжди, праві»? І досі така відповідь усіх влаштовувала.

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«Взяв би я бандуру!..»

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Опублікований у № 11 журналу фейлетон хоча й називався «Дитячі казочки», однак ішлося в ньому про справи дорослих. А конкретно — про те, що слідчий Ямпільської прокуратури (Вінниччина) Сухар М. М. зволікав і недбало вів кримінальну справу, порушену проти завгоспа-комірника Северинівського садка-ясел Кавун А. Я. і справа ця затяглася майже на три роки.

Заступник начальника слідчого управління прокуратури УРСР В. Д. Позняк повідомив редакцію, що усі факти ретельно перевірено. За допущену тяганину прокурора Ямпільського району Губка І. І. та слідчого Сухаря М. М. покарано в дисциплінарному порядку і з їхніх посад звільнено.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Онученько, серденько, пусти погуляти.

Мал. В. БУЛАХА

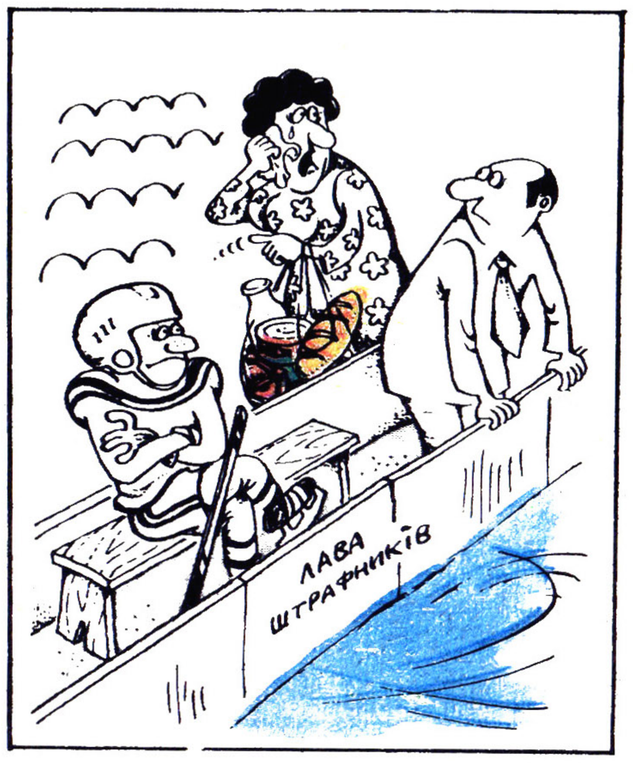

— Прийміть, будь ласка, передачу.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

— Та ось тут один уже цілу годину мене переконує, що наші балачки давно пора кінчати.

Мал. А. АНДРЄЄВА

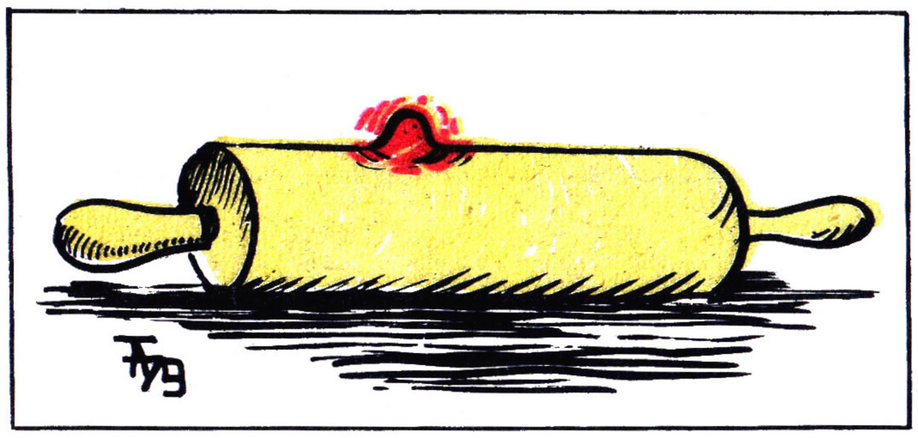

Без слів.

Мал. В. КОЗЛЕНКА

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

ЕЛЕКТРОНІКА НА САМООБСЛУГОВУВАННІ

Пішов якось Петро Олексійович Бланар у фотоательє. Знадобилась йому для чогось фотографія.

— Зробимо, зробимо! — радо зустрів клієнта фотограф. — Не сумнівайтеся! І швидко, і якісно! Де ваші негативчики?

— Які «негативчики»? — здивувався Петро Олексійович. — Ви не зрозуміли мене. Я хочу у вас сфотографуватися.

— Все правильно. Давайте плівку. Від вас, — додав пошепки майстер, — можу взяти непроявлену, хоч такого не роблю. Але для вас...

— Та це ж ви повинні мене сфотографувати. Ви, а не я! — скипів Петро Олексійович.

— Так ви кричати? Добре, сідайте, — фотограф показав на стілець перед фотоапаратом. — Але отримати знімки і не думайте раніше, ніж через три-чотири місяці. Про якість не кажу, — додав і сховався за ширму.

...Не гарантуємо, що є такий фотомайстер, і що Петро Олексійович потрапляв саме у таку ситуацію. Але нам достеменно відомо, що в ролі подібного горе-майстра виступає сам П. О. Бланар — директор Вінницького філіалу республіканського проектно-технічного виробничого об'єднання «Укрсільгосптехсистема». Правда, його парафія — не фотоплівка, а перфострічки, але їх виготовлення він хоче перекласти на своїх клієнтів.

Скажімо, треба Вінницькій обласній базі «Сільгосптехніки» швиденько довідатися про рух матеріальних цінностей на своїх складах — у філіалі підрахують в одну мить, але... треба до бухгалтерських даних додати і вже готові до роботи перфострічки.

Раніше бухгалтерія облбази сама зводила дебет з кредитом, виводила сальдо і вже на другий день після інвентаризації інформувала керівництво про стан справ на восьми складах. Тепер, коли ці функції взяв на себе філіал, про лишки чи недостачу база довідується через три-чотири місяці і то з багатьма помилками, на усунення яких треба ще місяць.

Підрахувати ефективність такого нововведення ми не наважилися попросити тов. Бланаря і його електроніку, бо не вміємо виготовляти перфострічок. А тому вдалися до звичайної рахівниці. І вийшло, що більше ста тисяч карбованців сплачує щороку облбаза «Сільгосптехніки» філіалу за «швидкість» підрахування. На ці кошти можна було б прийняти на роботу сто кваліфікованих працівників, які за 3—4 місяці не тільки запчастини на складах, а й зірки на небі перерахували б.

І. ГАЛИЦИН,
Г. ХОМЕНКО.

ВИШИБАЛА

ГУМОРЕСКА

Не люблю, як придурюються! Є чим похвалитися — джинсами чи перснем — хвались. І тобі кайф, і людям шпилька.

Сам я по авточасті. Це така кібернетика, що без неї, без авточасті, далеко не заїдеш. Роблю у столиці, а живу в Дачному — півгодини на електричці. І нащо та столиця, де кожен прищ викаблучується, фурункула з себе строїть. Плюнеш — і не в того влучиш. Лишні нерви.

А в Дачному мене звуть Граф. Дім відгрохав на два поверхи. Внизу я. Нагорі мать. Мать, правда, стогне: взяв би, каже, сину, якусь негорду заміж, бо фрукта гниє і в телевізор ніколи глянути. Бери, кажу, мать на грядки транзистор і закаляй характер, бо якраз візьму горду, з ногами і бюстом, і щоб по-австралійському шпрехала. Аякже! Сам я в «Ладі», а на мені джинси «Лев і Страус». Двісті монет кинув. Зате нашу вщипнути чи до інтуристочок підвалитися — всігда, пожалуста. Бо фірма. На мені все японське-техаське, а галстук взагалі з невідомого острова. Давлю клас — свого і даром не треба, хіба щось попоїсти.

Да! Якраз прислали до нас у Дачний училку молоду, щоб по-англійському шкетів мучила. Страшная красота! Я один журнальчик роздобув не наш, «Плебей» називається, то їхні місісіпочки проти училки нашої, як кози. Хлопці біля неї закрутилися, як мошва при торшері. А я одразу школі пообіцяв скелета подарувати. Висушеного. І всі ласі від училки одразу відпали.

Да! А тут сусідка моя, передова дачна женщина Мотря Карпівна, дочку-студентку заміж видавала за сироту-доцента.

— У саду ставлю стіл на сто чоловік, — поділилася зі мною Мотря Карпівна, — і окремий навіс для оркестру з ресторану.

— Кайф! — кажу. — Моя «Лада» до ваших послуг.

— Прийми мерсі! — каже Мотря Карпівна. — Приходь з училкою, може, швидше її окрутиш.

— Мерсі обратно! — кажу. — Все буде тіп-топ, свого не випустимо.

— Є секретна просьба, — продовжує Мотря Карпівна. — Дістань вишибалу.

— Кого? — дивуюся.

— Вишибалу! Щоб у кінці столу тихенько сидів, а як хтось перебере, то вишибав того з двору. Я в кіно бачила такого дилду в сомбрері...

— На чорта той вишибала?

— Для гонору! У моєї куми гуляли свайбу всього три дні і то з п'яних очей жениха через паркан перекинули. Ледь у кропиві не спікся.

— Може, Петра, візьмемо, грузчика з гастроному?

— Ти що! Його після третьої чарки бити починають. За вираженія. Дістань невідомого вишибалу. Червінця даю!

Взяв я десятку, сів у лайбу і покотив шукати вишибалу. А навстріч один дачник суне, такий собі чмур, халупку зняв і в ліс ходить — дихає. Патякали, що він із закордонів повернувся. А дивитися нема на що — зашмигана спортивна куртка і штани рогожні. Конєшно, буває, що наша рогожа у загранциі самий тиць — лорди носять. Але має бути на заду нашльопка — фірма. Придивляюся до чмурового заду — нема фірми. Голодранець!

— Слухай! — зупиняю чмура. — Весілля у нас. Чи не підеш за п'ятірку вишибалою?

— Вишибалою? — мружиться.

— Вишибалою. Ти не тутешній, ніхто й не взнає.

— Прибуду! — каже. — П'ятірки не треба.

— Замьотано! — радію. — Тільки стріху причеши, щоб собаки не гавкали.

— Причешемось, — відповідає. — А з квітами як бути?

— Обійдемось! Букетів стільки, що підсвинку на місяць січки вистачить...

— Тоді привіт підсвинку, — каже. — Прибуду!

Весілля було розкішне. Все як положено: молодий — блідий, молода — як вода, діди в галстуках, хлопці в бородах, молодші п'ють, старші закусують. А я сиджу з училкою на почесному місці і компліменти їй нашіптую. Кайф!

Вишибала з'явився, як гостей на першу пісню потягло. Я його спочатку не впізнав, а впізнав — отетерів. Костюмчик — люкс з небаченого краму, і сидів на ньому, як влитий, ніби чмур у тому кайфі і вродився. Волосся зализане на пробор, на лацкані лауреатський знак, а на жилеті золотий брелок теліпається. Я, вуличний граф, виявився опудалом проти нього. А вишибала цілує ручки нареченій, розкланюється, як балерун, і пре на стіл коробку-сувенір, сервіз на дванадцять персон. Уже не знаю, наш чи звідти, але Мотря Карпівна на радощах ледь з крісла не випала. А той перевертень уже штовхає тост голосом Левітана:

— Увага! Говорить Дачний! Сьогодні тут в ім'я продовження роду людського, а також для заохочення лікеро-горілчаної індустрії відбувся запуск на орбіту подружнього життя студентки Насті і доцента Кості. Стан нормальний. Температура наближається до сорока градусів. Ура!

Тут і наші ревнули. Зірки з неба посипалися. Мотря Карпівна стисла вишибалу в залізних обіймах і вдарилася в сльози, наречена заплескала в долоні, а жених-сирота вперше подав голос:

— Ми щасливі, — кувікнув, — що нас напучує у невідому путь знаменитий сталевар, герой Запоріжжя і Бхілаї, робітничий повпред нашої дипломатії!

І покотилося весілля, як підстібнуте. Сталевар-дипломат посипав тости з міжнародних столів і з моєю училкою встиг перемовитись тиць-а-тиць. А я сиджу, як опльований, без нуля вніманія.

Училка вшкварила стиль із тим сталеваром, а я спіймав на танець Мотрю Карпівну і шепчу:

— Скажіть цьому, щоб сидів вишибалою! Не люблю, як придурюються!

— Сказився! — відпускає мені аперкота під ребро Мотря Карпівна. — Що мелеш?

— А хто ж буде вишибалою?

— Ти й будеш, невелике цабе! Червінця зажав?

Ну, думаю, я вам покажу вишибалу! І чарку за чаркою...

А той дипломат уже без дипломатії тримає училку за талію, та стрекочуть не по-нашому, як сороки, та іржуть собі, як лошаки. І, головне я все розумію без перекладу, і вже сам жаліюся сусідам по-англійському, але вони ні чорта не січуть...

Ну, закінчилося весілля у рожевому тумані. Правда, одного вишибли. Мене. Сталевар вишиб. А сам кудись з училкою зник...

Да! Було діло. З того часу авторитет мій підупав — вишибалою кличуть. А училка і сталевар прислали мені потім свою весільну фотішку. І джинси в благодарность за знайомство. Джинси, конєшно, фірма. Тільки не люблю, як придурюються...

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Мал. А. БОРДУНІСА

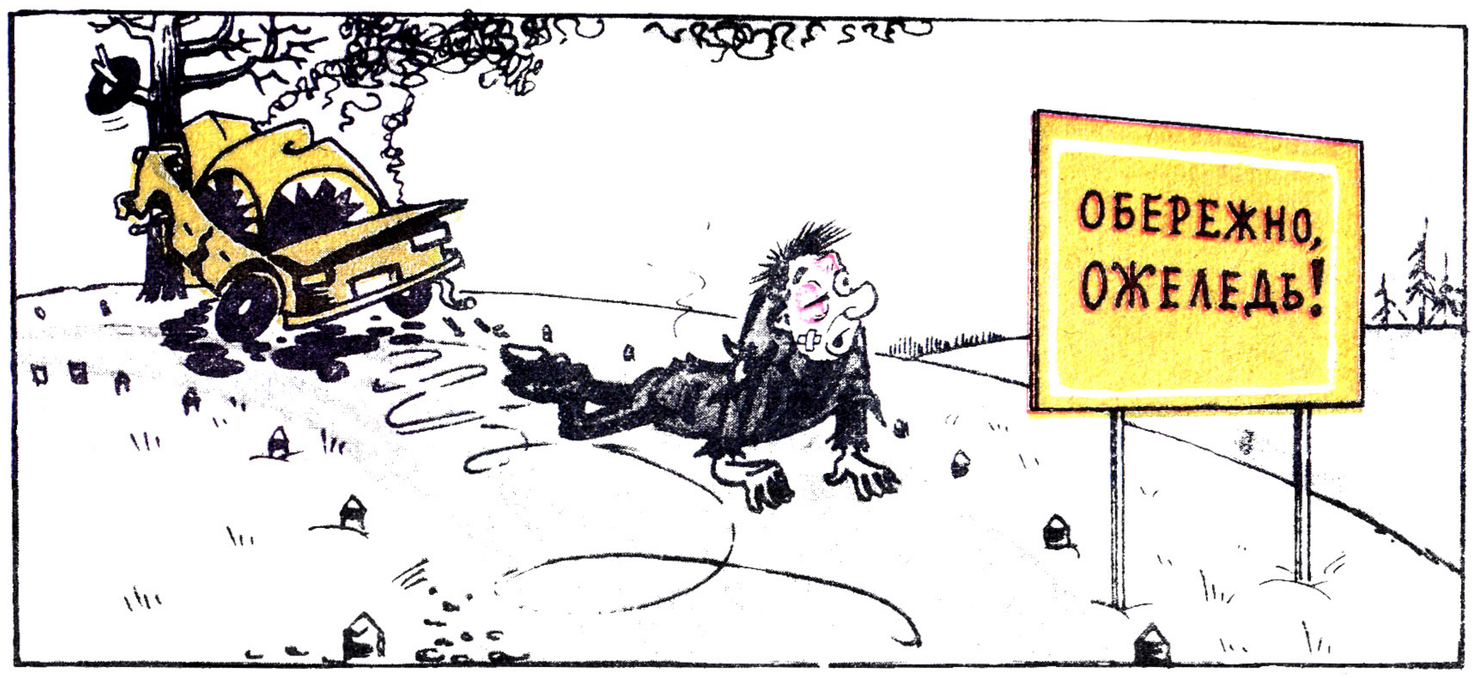

— Цікаво, що там усе-таки написано?

НЕЗАВИДНА СТАЛІСТЬ

Говорять, сталість — це велике діло.
Та я за сталість цю їдальню не ціню:
Від понеділка і аж до неділі
Одне й те саме тут меню!

БУВ ОРИГІНАЛОМ

— Іван Іванович, як всім відомо,
Оригіналом був поміж керівників:
На честь свою він полюбляв прийоми,
Та не терпів своїх прийомних днів.

«ЩЕДРІСТЬ»

Як доказ щедрості Миколи
Цей приклад у пригоді стане:
Безплатно дасть він жменю солі,
Щоб вам посипати на рани.

Петро КРАСЮК.

Дали перцю!

Голова колгоспу «Родина» (Веселівський район) Рудь В. І., головний ветлікар цього ж колгоспу Лобач А. І. та головний інженер Рудь А. Д. дуже поважали один одного. Просто, жити один без одного не могли. Ніхто вже не дивувався, що й на роботу вони йшли разом і додому поверталися гуртом. Тільки останнім часом ця трійця на роботу все пізніше з'являлася, а додому все раніше відправлялася.

А тим часом на фермах панувало безладдя, антисанітарія, були випадки загибелі худоби. Про телят вже й казати нічого, їх у документах як мертвонароджених показували. Дивились-дивились колгоспники на цю трійцю та й написали листа до Перця.

Заступник начальника Запорізького обласного управління сільського господарства Л. П. Степаненко повідомив редакції, що лист колгоспників було перевірено працівниками районного комітету народного контролю та спеціалістами облсільгоспуправління. Факти підтвердились. Голову колгоспу Рудя В. І., головного ветлікаря Лобача А. І. та головного інженера Рудя А. Д. з роботи звільнено. Нині вживаються необхідні заходи по ліквідації виявлених у колгоспі недоліків.

Вимушена посадка

Усі, хто літав на «ИЛах» і «АНах», знають, що воно таке — вимушена посадка. Це коли до салону літака входить симпатична стюардеса (99,9% стюардес симпатичні!) та мелодійним голосом промовляє:

— Шановні пасажири! Через технічні причини наш літак повинен зробити вимушену посадку в аеропорту такому-то.

І от уже пасажири нудяться та нервують у пункті вимушеної посадки. І члени екіпажу також нудяться. Та водночас метикують: хто ж усе-таки в цьому винен? Чи метеорологи, які неточно прогнозували хмарність у порту призначення, чи механіки, які проґавили несправність у моторі, чи заправники, які чомусь недолили в баки потрібну кількість пального.

Пілот першого класу Юрій Миколайович Жидов, здійснивши свою останню вимушену посадку, теж тепер матиме доста часу, щоб поміркувати над її причинами. Тільки йому дошукуватися винних не треба. Він, либонь, добре знає, що винен у цьому насамперед він сам. Хоч, як на мене, то не тільки він. Однак ні метеорологи, ні механіки, ні заправники до цього не причетні.

Ю. М. Жидов, за свідченням колег, був гарним льотчиком. Більше того, він не лише сам водив машини, а й керував іншими пілотами. Бо обіймав посаду командира підрозділу Львівського об'єднаного авіазагону.

Та певного часу почав виробляти досить своєрідні, до цього мало знані в нашій цивільній авіації фігури пілотажу. Отакі собі «імельмани», «петлі», «штопори».

Почав з імельманів. Себто, підходив до пілота чи штурмана свого підрозділу та й зауважував:

— Слухай-но, дорогенький, ти маєш щасливу нагоду зробити мені послугу, інакше кажучи, позичити мені сто чи навіть двісті карбованців. Або ще краще — триста.

Штурмани й пілоти, як правило, позичали. І дуже при цьому намагалися приховувати здивування, що мимохіть виникало. І не могло не виникнути. Бо ж загально відомо, що позичати гроші в безпосередніх підлеглих (якщо вони, звісно, не близькі приятелі) ніколи не вважалося виявом найвищої етики й такту. Крім того, всі знали, що Жидов заробляв непогано, до п'ятисот карбованців на місяць, і позичати гроші на життя начебто не було потреби. Вловивши це здивування, Юрій Миколайович пояснював: вирішив, мовляв, купити автомашину та буквально кількох карбованців забракувало.

Та коли кредитори з часом з'ясували, що їх набралося таки чимало і що машини командир підрозділу не купує, то запідозрили, що їхні гроші Жидов просто пропиває. Бо трохи знали дещо підвищені нахили Юрія Миколайовича до оковитої.

І тоді стали — спочатку обережно, а відтак відкритим текстом — натякати на те, що борги годилося б потроху віддавати. Але Юрій Миколайович надто довго та неоковирно — якщо користуватися термінологією вищого пілотажу — виходив з тих імельманів та лягав на потрібний курс.

Йдучи певний час правильним курсом, наш ас знічев'я починав робити карколомні «петлі». А саме: уже в інших підлеглих позичав гроші не на машину, а на якісь інші потреби. Але тепер уже натякав кредиторам, що за послугу він як командир сприятиме, коли їх рекомендуватимуть на роботу за кордоном або посилатимуть на курси підвищення кваліфікації. І знову люди робили ласку. Але коли помітили, що гроші починають потроху звикати до нового господаря, а шанси на їх повернення стають якимись туманними й химерними, то били на сполох. Лише після цього, не без труднощів і довгої тяганини, командир повертав підлеглим гроші.

Збагнувши тим часом, що такі досить складні, хоч і мало пілотажні фігури проходять для нього безкарно, ас Жидов перейшов у «штопор».

Наблизився він до штурмана Ф. Я. Шафіра та попросив позичити триста карбованців. Коли ж через місяць штурман зажадав повернення боргу, Юрій Миколайович сповістив, що грошей віддати не може, натомість може посприяти в одержанні кооперативної квартири. Ідея здалася йому плідною. Під ту ж кооперативну квартиру командир узяв у штурмана В. П. Шевчука сімсот карбованців, а в льотчика О. М. Гориславського — тисячу вісімсот. Коли невдахи-кредитори здогадалися, що ніякої квартири Жидов надати їм не може (це просто не його компетенція), а гроші банально привласнив, то почали писати заяви.

Ось лише тоді керівництво авіазагону звернуло увагу на не дуже симпатичні маніпуляції Юрія Миколайовича. І воно, керівництво, дещо розгубилося. Бо нічим іншим, мабуть, не можна пояснити, що Ю. М. Жидова, хоч і увільнили з посади командира підрозділу, але тут же призначили... інструктором-пілотом в інший підрозділ. Який інструктаж міг давати підлеглим, чого міг навчати їх новоявлений інструктор, нам залишається тільки здогадуватися.

Щоправда, коли про ці фігури Жидова стало відомо широкому загалу авіаторів, то вони зажадали скликання партійних зборів, де Юрія Миколайовича було виключено з партії. А в його діях попросили докладніше розібратися слідчі органи. Останні встановили: вищезазначені фігури мають точну й чітку юридичну кваліфікацію — шахрайство.

На той час, правда, Ю. М. Жидов уже в загоні не працював. Він був звільнений... за власним бажанням.

Отак, власне, сталася вимушена посадка колишнього пілота першого класу Ю. М. Жидова. Він, як уже було сказано, матиме тепер час докладно проаналізувати свої фігури. Та, гадаю, подумати над цією непілотажною історією варто не лише йому. А й декому з тих, кого виховував Жидов, і тим, хто мав виховувати Жидова.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Анатолій БОРТНЯК

ЕПІТАФІЇ

ЛІТУНОВІ

І тут літає без кінця і краю:
то з пекла в рай, а то у пекло
з раю.

ГРАФОМАНОВІ

Цей, що творінь до чорта написав,
шукає в пеклі: — Де тут
«Чортвидав»?

БОЯГУЗОВІ

Тремтів, як лист, скавчав, немов
щеня...
Він і до смерті умирав щодня.

ЗАСІДАЛЬНИКОВІ

Чи там, де нудно тягнуться дебати,
Чи тут — йому однаково де спати.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Ваш винахід має один істотний недолік — ви забули включити мене у співавтори.

Мал. Є. МИЛУТКИ

ШЛЯХ ДО СЕРЦЯ

Побувавши у деяких їдальнях Запоріжжя, Дніпропетровська та Вінниці, я дійшов твердого висновку, що всі кухарі-жінки цих закладів громадського харчування — незаміжні. Адже ще древні вважали, що шлях до серця чоловіка пролягає через його шлунок. А кухарі отих деяких їдалень готують такі борщі, пельмені, вареники та біфштекси, що, скуштувавши їх, кожен нормальний чоловік рано чи пізно мусив забігти за тридев'ять земель у тридесяте царство.

Скажімо, в їдальні № 43 першого Запорізького тресту їдалень мені насипали в тарілку котячу порцію якоїсь обезжиреної рідини, яка в меню нахабно іменувалася борщем українським з м'ясом, а заправили її не то молоком, не то сколотинами, хоч гроші взяли як за сметану. Не пощастило скуштувати нормальної сметани і в їдальні № 1 цього ж тресту: у склянках біліло щось риденьке і, як потім засвідчив аналіз, зовсім нежирне. А візьміть ви пельмені їдальні № 177 чи млинці з м'ясом їдальні № 5 [обидві їдальні розташовані на території заводу «Комунар»]. По-перше, кожна порція пельменів була розрахована щонайбільше на вихованця старшої групи дитячого садка, тільки не на чоловіка, який відпрацював півзміни, а по-друге, в млинцях з м'ясом на м'ясо можна було натрапити лише завдяки наполегливим пошукам та й то в лабораторних умовах.

Так от, уявив я собі, як кухарі цих їдалень пригощають подібними стравами своїх чоловіків не тільки в обідню перерву, а й уранці та ввечері, і вирішив, що жоден чоловік довго такої наруги над власним шлунком не витримає.

Проте, як виявилося, я помилився. Опит показав, що всі кухарі-жінки мають чоловіків. Більше того, ці чоловіки запевнили мене, що не думають тікати за тридев'ять земель, бо цілком задоволені кулінарними здібностями своїх дружин. Я довго сушив голову над цим парадоксом, аж поки не заглянув разом з працівниками однієї установи в побутову кімнату їдальні № 1076 Червоногвардійського тресту їдалень міста Дніпропетровська. Заглянув якраз перед тим, як кухарі В. А. Запарій, В. Т. Мороз і Г. Г. Минаєва, нагодувавши численних відвідувачів, зібралися йти додому. Ясна річ, не з порожніми руками. У темному закапелочку лежали заздалегідь приготовлені пакунки з м'ясом, яйцями та іншими продуктами.

Можна лише уявити, як харчувалися члени сім'ї комірника їдальні № 76 відділу робітничого постачання заводу «Криворіжсталь» В. А. Здрок. За кілька років вона присвоїла матеріально-технічних, по-казенному висловлюючись, цінностей майже на 5 тисяч карбованців.

Виходило, отже, навпаки: легесенькі, мов пір'їна, біфштекси, наприклад, в їдальні № 6 Вінницького міського комбінату громадського харчування зовсім не означали, що завідуючій виробництвом цієї їдальні А. І. Гуменюк загрожує самотність. А той факт, що шніцелі з їдальні № 14, де виробництвом завідує П. Л. Панасюк, відвідувачі використовували замість хліба, свідчить лише про одне: той, хто одружиться або вже одружився на кухарях цієї їдальні, жмгирме або живе, як вареник у маслі.

Після цього висновку я вже іншими очима спостерігав за кулінарними вправами старшого кухаря робітничої їдальні Ямпільського комбінату хлібопродуктів Є. М. Онуфрієвої, яка пропускала через м'ясорубку відварений рис і макарони, додавала їх у фарш, призначений для біфштексів, а заощадженим м'ясом натоптувала господарську сумку. Чого не зробиш заради того, щоб протоптати через шлунок стежечку до серця чоловіка. І вже зовсім розчулила мене буфетниця їдальні № 2 Крижопільського комбінату громадського харчування Л. А. Бабій, котра сімома потами сходила, тягнучи додому олію, рибу, молоко, хліб, маргарин, — словом, усе, що потрапило під руку, тільки б ніхто не дорікнув їй, що вона погана хазяйка.

Та наступної ж миті у животі забурчало від з'їденого у цій же їдальні борщу і я вирішив: якщо одружуватимуся, то тільки на куховарці. Нехай і до мого серця стежечка топчеться. Шкода лише, що незаміжні куховарки — дефіцит, бо наш брат-холостяк гав не ловить.

В. БОНДАРЕНКО.

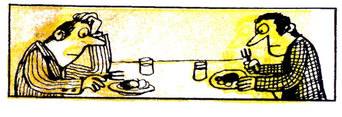

ПІДЛЕГЛИЙ ПОЛІГЛОТ

Він самотужки вивчив кілька мов, —
Французьку знав, англійську і німецьку,
Іспанську знав, амхарську і турецьку,
І вже на старогрецьку перейшов.
Та зі своїм керівником сірома
Так мови спільної
і не знайшов.

Григорій ГАРЧЕНКО.

ПОКАЯВСЯ

Анонімника Федота
Притягли до суду,
Бо допік уже до краю
Чесному він люду.
Стоїть Федот, гірко плаче:
— Це мені наука.
Простіть мене: більше ручки
Не візьму і в руки...
Як простили, на порозі
Зустрів свою жінку:
— Купуй, — каже — і негайно,
Друкарську машинку!

Петро НЕЛОВКО.

ЗАКЛОПОТАНИЙ

**Вічний клопіт у Микити,
Аж змагає втома:
Як на світі так прожити,
Щоб нічого не робити —
І на службі, й дома!!**

Павло ЛАВРИК.

ОСТАННІЙ ШАНС

Продав корівоньку Панас
І заколов свиню єдину,
В мішки наклав сальця й ковбас:
— Ходім, Степане,— мовив сину.
Аж хекають... Нелегко йти,
Коли це кум під магазином:
— Здоров, Панько! Куди це ти
На пару чимчикуєш з сином?
Мо', на базар?
Зітхнув Панас:
У Київ їду... Маю скруту!
Оце в мішках — останній шанс
Вступить синку до інституту.

Анатолій ЖИТНИК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО.

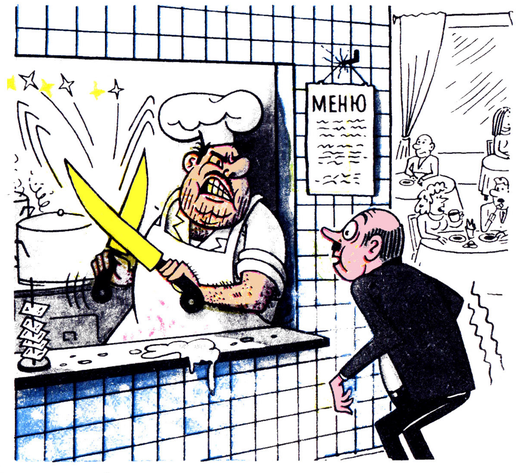

— А, так це ви скаржилися, що в нашій їдальні погано готують?!

Професія: Генрі Джексон

Коли по американському радіо і телебаченню передали з Відня повідомлення про підписання договору про ОСО-2, домашній лікар сенатора Генрі Джексона, добре знаючи норов свого пацієнта, без виклику, на власний розсуд спішно з'явився до нього. І, можна сказати, в самий раз: сенатора він застав украй збудженого. Першими словами, якими клієнт зустрів лікаря, були саме ті, котрі можна вважати девізом невиправних американських недругів розрядки:

— Краще вже ніякого договору, ніж такий!

Генрі Джексон був настільки знервований, що лікареві довелося взятися за свою справу: він дав пацієнтові заспокійливих ліків, звелів лягти в ліжко і навіть заборонив на кілька днів грати в улюблений сенатором традиційний гольф...

Отже: Генрі Джексон, Сенатор від штату Вашінгтон, якщо оперувати виразом офіційним, і — «сенатор від «Боїнга», якщо користуватися широковживаним і вже усталеним у Сполучених Штатах визначенням. Бо ж усі американці, які мають хоч якесь відношення до політики чи просто уважно читають газети, знають, що Джексона знову й знову до сенату не так жителі штату обирають, як пропихають можновладні боси могутнього авіабудівного концерну «Боїнг». Лише на останніх виборах, щоб знову проштовхнути в сенат цього свого давнього і надійного ставленика, концери викинув із своїх сейфів десь із півмільйона доларів.

Якось Джексона запитали, кого із американських політичних діячів післявоєнного часу він волів би взяти собі за взірець. І сенатор, не вагаючись, відрубав:

— Президента Гаррі Трумена і державного секретаря Джона Фостера Даллеса!

Сенаторові, звісна річ, не треба було гаяти часу на роздуми — його політичні уподобання давно збігаються із антилюдяним курсом, прокладеним тими двома невтомними вояками холодної війни.

Самого Генрі Джексона часто іменують вихованцем, чи, ба, навіть «лицарем холодної війни». Щодо слова «лицар», то воно в будь-якому контексті не пов'язується із образом Генрі Джексона, з рисами його вдачі. Його скоріш можна було б назвати ревним холуєм тієї несимпатичної дами. Що ж до «вихованця», то «холодна війна» для нього — не тільки вихователька, а й годувальниця, рідна мама.

Принагідно зауважимо, що з війною справжньою, гарячою, а конкретніше — з другою світовою війною у войовничого сенатора пов'язані деякі неприємності, про які він волів не згадувати. Але ми все-таки хоч побіжно згадаємо.

У тривожні сорокові роки теперішній сенатор, а тодішній американський молодик усіляко викручувався від призову в армію. Так викручувався, що ледве у халепу не влип. Але оскільки він уже тоді готувався до політичного бізнесу, то перебудувався і одяг військовий мундир. Та від фронту усе-таки відкрутився — виручили якісь впливові покровителі...

Інша справа — війна холодна. Тут бойовий дух сенатора не знає впину, тут Генрі Джексон виявляє чудеса хоробрості, тут він аж рветься в атаку. Проти кого! Звісно, проти «радянської загрози» і взагалі проти «червоних», до яких він зараховує не тільки комуністів, а й усіх інших, хто мислить не так, як він, чи, точніше, не так, як мислять в офісах концерну «Боїнг» та в інших офісах військово-промислового комплексу. «Радянську загрозу», «червоних» Джексон убачає скрізь, де робиться щось усупереч планам та інтересам його хазяїв. Народ Ірану прогнав шаха! «Підступи червоних!» — волає сенатор. Революція в Афганістані! Знову ж таки — «справа червоних». І так — у кожному подібному випадку. А звідси прямий висновок: Сполученим Штатам слід озброюватися, озброюватися і ще раз — озброюватися! А це означає нові замовлення й прибутки для «Боїнга» та інших фабрикантів зброї. Джексон же подбає про належний хід відповідних обговорень у сенаті й про належне рішення відносно нових асигнувань на озброєння.

Отак і відробляє грошики, витрачені на нього із сейфів «Боїнга»...

Запеклий антирадянщик, Джексон здаля бачить таких самих антирадянщиків. Він одним із перших у Сполучених Штатах вирушив у далеку подорож до маоїстського Китаю. Тут викликав захоплення самого Ден Сяопіна своїми войовничими тирадами на адресу Радянського Союзу. Після зустрічі з Джексоном гостинний Ден заявив, що в його особі побачив діяча, який «добре розуміє спільні інтереси США і Китаю». Гість же із Вашінгтона назвав господаря «мудрим політиком». Словом, припали один одному до душі. Що й не дуже дивує...

Генрі Джексон полюбляє підкреслювати, що він завжди мислить «глобальними масштабами», виходячи з «глобальних» інтересів Сполучених Штатів. Щоб передати це зрозумілою мовою, досить сказати просто: сенаторові мариться роль США як світового жандарма. Він і не приховує цього. Не так давно заявив: «Досить уже повторювати набридлі слова про те, що ми не можемо бути світовим жандармом! Чому не можемо! Ми повинні ним бути!». Тож і зрозуміло, що Джексон — завжди серед тих, хто норовять ткнути свого носа до чужого проса. От і тепер він, як чорт із писаною торбою, носиться з ідеєю створення так званого «мобільного корпусу» США. Інакше кажучи, корпусу для війни за нафту, для безпардонного втручання в справи арабських країн, диктування їм волі Вашінгтона.

Є в Джексона улюблений коник — придумувати усілякі «поправки» до законів та угод, коли, зокрема, йдеться про стосунки між США і Радянським Союзом. Саме йому належить дуже сумнівна слава авторства тих дискримінаційних заходів, тих «поправок» до закону про торгівлю, які добряче-таки шкодять торговельним відносинам між обома країнами. А вся заковика в тому, що войовничому сенаторові, бачите, багато чого не до шмиги у внутрішньому житті Радянського Союзу. Його розбирає сверблячка повчати радянських людей, як їм жити, які порядки в своїй хаті шанувати. Отут Джексон і сідлає свого коника, сподіваючись таким робом якщо й не домогтися свого, то бодай справі напаскудити.

Розсудливі американці розуміють, що ті «поправки» Джексона шкодять і добряче вже нашкодили насамперед їхній власній країні, але невгамовний сенатор не заспокоюється. От і в липні цього року він, купно з такими ж сенатськими «яструбами», проштовхнув нові додаткові обмеження в торгівлі з Радянським Союзом. Коли ж сенатор Е. Стівенсон і член палати представників Л. Окойн виступили проти них, Джексон, недовго думаючи, звинуватив їх у державній зраді...

Але цього йому замало — він силкується шантажувати й залякувати країни Західної Європи і Японію, які ведуть із Радянським Союзом взаємовигідну торгівлю. Тож мав слушність сенатор Е. Кеннеді, коли сказав, що, нашкодивши вже Сполученим Штатам, Джексон дуже хоче нашкодити ще й іншим країнам.

Звичайно, сенатор торгівлею не обмежується. Кілька років він підступно плів змову проти договору ОСО-2. При цьому був у спілці з найзапеклішими ворогами розрядки і миру не тільки зі своєї демократичної партії, а й партії супротивників — республіканців; з найтемнішими діячами Центрального розвідувального управління. На замовлення Джексона (і на гроші військово-промислового комплексу) один із тих діячів, такий собі Девід Селлівен цілих чотири роки компонував грубезний фоліант про «шкоду для США» і, звісно ж, про «вигоди для СРСР» від обмежень стратегічних наступальних озброєнь.

Не допомогло усе це. Але й сенатор не охолов — рветься у бій. Розуміючи, яку притягальну силу має для переважної більшості його співвітчизників сама ідея обмеження озброєнь, як схвально до неї ставиться світ, він знову всідається на свого улюбленого коника, роблячи пристойну міну при поганій грі: бачите, він не проти договору, але знову ж таки з «поправками». І тут Джексон веде перед серед усіх інших «яструбів». От, скажімо, сенатор-республіканець Дж. Гарн висунув 26 тих «поправок», а Джексон переплюнув його: вигадав їх аж три десятки...

Войовничий запал сенатора усе розгоряється. Джексон уже навіть нахваляється дати бій президентові Джиммі Картеру на наступних президентських виборах 1980 року. Видно, ніякі уроки минулого на користь йому не йдуть. Нагадаємо: при першій своїй спробі балотуватися в президенти на виборах 1976 року Генрі Джексон провалився. А на нього, до речі, як тут висловлюються, «ставили» не тільки боси з «Боїнга», а й сіоністські верховоди, як на вірного адвоката правителів Ізраїлю. Плакали мільйони, витрачені на потуги проштовхнути Джексона в Білий дім. Що ж, якщо знову така спроба готується, то грошей у сейфах «Боїнга» і в сейфах сіоністських заводіїв вистачає...

«Сенатор Джексон живе вчорашнім днем», — пише про нього газета «Крисчен сайенс монітор». Але ж, живучи днем вчорашнім, він шкодить дневі сьогоднішньому, являє собою загрозу для дня завтрашнього.

...Генрі Джексон — ім'я й прізвище, дуже розповсюджене в Сполучених Штатах. Є тут чимало Джексонів, до того ж іще й Генрі. Але коли кажуть: «Сенатор Генрі Джексон», — то це вже сприймається не як ім'я та прізвище, а як назва професії. Професії невиправного ворога розрядки і миру, ретельного прислужника фабрикантів зброї, злісного отруювача міжнародної атмосфери. Професії дуже небезпечної насамперед для самих американців.

Я. ВАЛАХ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Купуйте! Ці сорочки тепер користуються великим попитом.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Знову набрався, як жаба мулу!
— Хто? Я?

— Та я й грамульки не брав!

— Хочеш — дихну?..

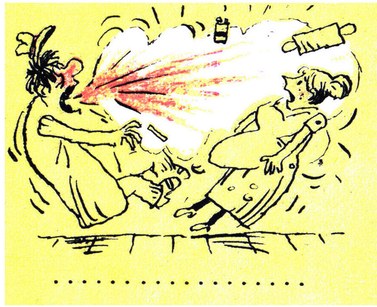

. . . . . .

Яскравий спогад

ГУМОРЕСКА

— Ось так непомітно і збігають літа, — зітхнула друкарка-секретарка Зіночка, журно дивлячись за вікно. — Здається, ще зовсім недавно красне літечко було, а вже й зима підходить...

— Час летить, як на крилах, — авторитетно вирік диспетчер Ганнусин, — лиш від зарплати до зарплати довго тягнеться.

— Ну, навіщо такий мінорний настрій, колеги? — посміхнувся бухгалтер Фісюк. — Невже цей рік вам не залишив жодного гарного спомину? От я, приміром, ніколи не забуду, якого корописька впіймав.

— А я пам'ятиму відпустку, проведену на селі в тещі, — облизався рахівник Клюйко. — Ви не можете уявити, як вона смачно...

— Заради всього святого, — нетично перебила рахівника статистик Галушевська, — свої спогади про те, що ви їли й пили в тещі, залиште краще при собі! Ми вже їх тисячу разів чули.

— Але цього разу я хотів щось інше розповісти! — знітився рахівник.

— Невже?! — насмішкувато запитав Ганнусин. — І що ж саме?

— Ну, хоч би... Хоч би, яка на селі природа, — промимрив Клюйко. — Еге ж, природа. Річка. Ліс... А повітря яке! Не надихаєшся. Вранці вийдеш на город, а там: капуста, укріп, огірочки...

— Знов обговорюєте сліпої кобили сон?! — зі свого кабінету вигулькнув Сидір Сидорович. — А річний звіт хто за вас складатиме?

— Та ми тут одне виробниче питаннячко вирішуємо, — швидко зорієнтувався Фісюк. — Отже, сальдо за третій квартал дорівнюватиме...

— Дивіться мені! — попередив Сидір Сидорович, зачиняючи за собою двері.

— Ну, і що ж далі? — повернулися всі до Клюйка.

— А на чому я зупинився?

— «Капуста, укріп, огірочки...» — хором підказали йому.

Якусь хвилину Клюйко дивився на нас безтямним поглядом, а потім його очі радісно заблиснули:

— Отож і кажу: капітальний був закусон!

Пилип СІДЛЕЦЬКИЙ.

СТОВП

Був Іванов Денис увільнений з заводу.
— Чому? За що? — розмови потекли.
— За оковиту, браття, не за воду!
— Ні, щось не те. Ми знали ген коли,
Що він п'яниця, бракороб, зухвалець, —
А бач, не виганяли років п'ять.
Кому ж тепер він наступив на палець?
Хто загадку зуміє відгадать?
Ніхто не знав, хоч лобом тер долоні...
— Розгадочка проста, — сказав Іван. —
Відповідальною особою в районі
Був брат його двоюрідний — Степан.
Цей стовп служив опорою п'яниці.
— А я кажу, що це дурниці! —
У суперечку встряв Хома. —
Тепер дурних нема:
Хто б вигнать Іванова із заводу,
При отакому родичу посмів?
— Ой, Хомо! Ти — макуха зроду:
Степан же спершу полетів!

МЕД

Все заберіть: від слави — до зарплати,
Він і не муркне. Стерпить, мов аскет.
Лише один лишіть для нього мед:
Не позбавляйте щастя — засідати!

Федір ТРОЇЦЬКИЙ.

м. Лебедин
Сумської обл.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕ МОРЯК...

— Де ти влітку побував? —
Запитав Андрійко Борю.
— В Ялті з татом загоряв,
Тричі з ним... ходив по морю!
— По воді ходив? Дивак!
Не сміши, Борисе! Годі!..
— От що значить—не моряк:
Я ж ходив... на теплоході!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

ВИТРИМАЛА

Впала з дерева Аліна,
Збила лікті і коліна.
Хоч болить малій добряче,
А проте вона не плаче.
Бо сказав сусід Дениско,
Що дівчата — тонкослізки,
Краплі мужності не мають,
Без причини плач здіймають.
Що ж, тепер він у Аліни
Не побачить ні сльозини.
Не заплакала — й не вмерла,
А Дениску носа втерла!

Любов ГНІДЕЦЬ.

«МАСЛЮКИ»

Ой, у лісі під горою
малюків ходило троє.
І збирали малюки
у корзини маслюки.
Раз маслюк
І два маслюк —
так і йдуть самі до рук.
Повні кошики малята
принесли до мами й тата.
— Гляньте, гляньте —
маслюки!
Червоненькі в них шапки!
Тато глянув — сміх і горе:
у корзинах... мухомори!

Роман ЮЗВА.

СМІЮТЬСЯ ДІТИ КУБИ

РОЗБІГАЙТЕСЯ!

Один хлопчик дуже любив солодощі. От йому мама й сказала:

— Якщо й надалі їстимеш стільки солодкого, ти вибухнеш.

— Добре,— засопів той.— Дайте мені ще пару цукерок і розбігайтеся в різні боки.

ОДНИНА ЧИ МНОЖИНА!

Вчитель: Штани — це однина чи множина?

Учень: Сеньйор, верхня частина — однина, а нижня — множина.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

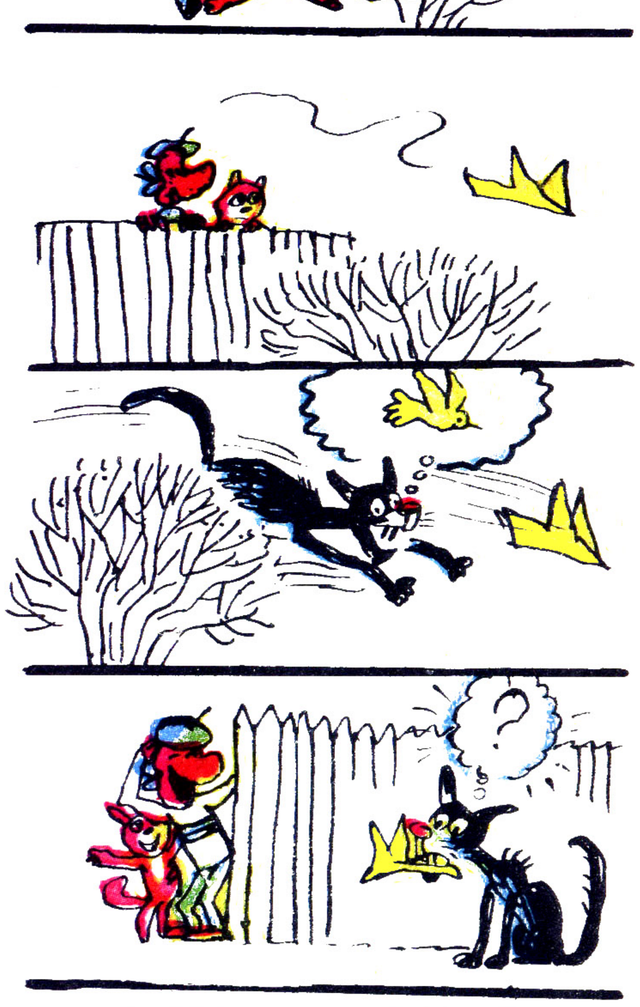

У МОЄЇ МАМИ

У моєї мами —
Двадцять п'ять дітей.
Всіх вона голубить,
Тулить до грудей.
Всім насипле каші,
Принесе пиріг.
У постельки спати
Повкладає всіх.
А мій друг не вірить,
Каже: — Говори!
Де ж вони? Ні брата
В тебе, ні сестри!
Тут аж розсміявся
Я на річ таку:
— Так у мене ж
мама —
Няня в дитсадку!

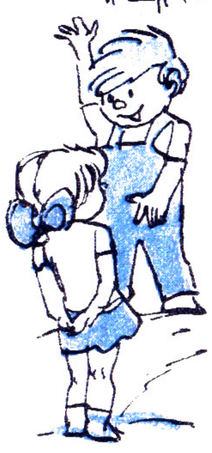

Марія ЧЕПУРНА.

МИШІ ГРАЛИ НА ЦИМБАЛАХ

Миші грали на цимбалах,
Мишенята танцювали.
Лапками взялися в боки:
Скоки, скоки, перескоки!
А як кіт прийшов на свято,
Вмить розбіглись мишенята.
І замовкли враз музики,
Припинилось бучне свято.
Облизався кіт Мурлика:
— Негостинні мишенята!

Галина ГРИНЕНКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

В хаті, що на хаті,
Родичі носаті
Стали думать і гадать:
Діток чим нагодувать?
А малеча: — Татку!
Принесіть нам жабку!

(Буслин)

Григорій ХРАПАЧ.

Народні усмішки

МУДРА ВІДПОВІДЬ

Прийшла одна молодиця до діда, який на все село своєю мудрістю славився, та й питає:

— А що то, скажіть, означає, що до мене ластівка в хату залетіла?

Дід подумав, подумав, а потім глибокодумно відповів:

— То, мабуть, у тебе або двері або вікна були відчинені...

БЕЗ ЧОРТА НЕ ОБІЙШЛОСЬ

Розказував батюшка в церкві, як господь Адама по своєму подобію сотворив.

— Ото йому руки приліпив, потім ноги...

А одна бабуся зі щокою, перев'язаною теплою хусткою, слухала, слухала та й каже:

— Ой, батюшко, може воно й правда, що так було, коли ноги та руки чіпляли, але, коли зуби ставили, то, напевно, тут без чорта не обійшлось...

Повідомив В. СВІТЕЛЬСЬКИЙ.

м. Хмельницький.

НЕ ЗАБЛУДИТЬСЯ

Невістка поглянула у вікно і побачила, як, навантажена кошиками і клунками, до них іде свекруха.

— Ну, чого ти стовбичиш, — гукнула дружина чоловікові. — Он мати ледве сунеться, побіжи та допоможи. Бачиш, аж гнеться стара.

Іншим разом мати приїхала без кошиків та клунків. Цього разу першим її побачив син.

— О, дивись, Олено, мати йде. Піду зустріну, — каже син.

Невістка поглянула у вікно і байдуже сказала:

— Сама дорогу знайде, не заблудиться.

Повідомив Г. РУДЕНКО.

м. П'ятихатки
Дніпропетровської обл.

ЗАРОБІТКИ І ВИТРАТИ

Зустрілися два сусіди. Розговорились.

— Ви на місяць скільки заробляєте?

— Двісті карбованців.

— А витрачаєте?

— Та так десь карбованців сто тридцять.

— А решту куди діваєте?

— Ну, туди-сюди... А у вас яка зарплата?

— Сімдесят карбованців.

— А витрачаєте скільки?

— Та карбованців триста!

— А звідки ж берете решту?

— То звідсіль, то звідтіль...

Повідомила К. НАГУМОВИЧ.

м. Чернігів.

НЕ НА ДОЩ

Стоять біля тину двоє сусідів. Гомонять про те, про се.

— Мабуть, буде дощ, бо дуже мені ноги крутить, — сказав один і пішов собі додому.

Наступного дня зустрілися знову.

— Ви знаєте, сусіде, то не на дощ крутило мені ноги, то я чоботи не на ту ногу взув...

Повідомила Т. ЧЕРЕШНЕВСЬКА.

м. Дубно
Ровенської області.

МАЙЖЕ ТЕ САМЕ

У будинку зіпсувався ліфт. Викликали майстра зранку, а він прийшов уже надвечір і напідпитку.

— Перевантажуєте машину! — з виглядом знавця дорікає він мешканцям будинку, що зібралися біля нього. — Чуєте, як трос скавучить...

— То не трос, а собака в ліфті... З самісінького ранку сидять там з хазяїном і вийти не можуть...

Повідомив Н. АСАУЛЕНКО.

ст. Губник
Гайсинського району
Вінницької області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

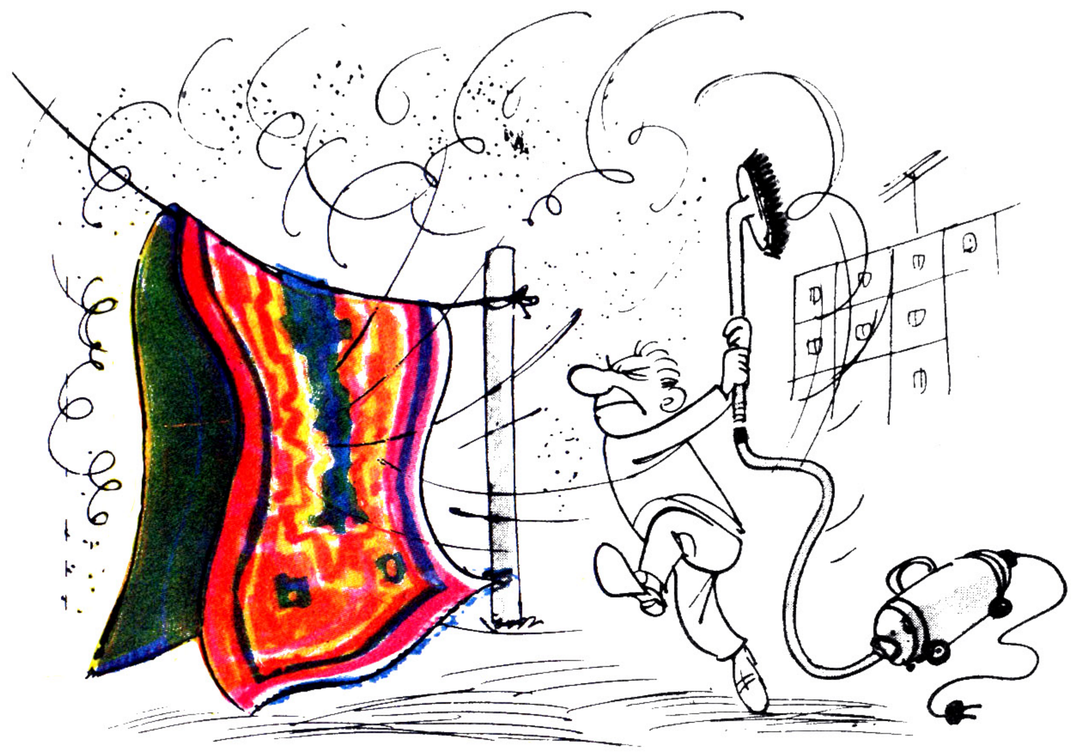

Без слів.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ГРАМАТИКА — мензурка.
ЛАТИНЬ — залатане місце.
СОСНЯК — новонароджений.
ГЛЯНЕЦЬ — вікно.
ВАТАГА — ватяна куртка.
ГАМАК — їдець.
ГЛАДІАТОР — масажист.
КАПЕЛЮХ — учасник хорової капели.
СТУПА — підошва.
ГОРІХ — житель гір.

В. ПАНЧАК,
В. ЗАКУРДАЄВ.

КОЛОЛІТЕРАТУРНЕ

ЗІПСОВАНИЙ ЮВІЛЕЙ

Був ювілей поета пробивного —
Ні в сні такий не вздріть, ні наяву:
Дарунки, квіти, пишні монологи,
Та ще й концерт
на кошти СПУ.
Все добре йшло.
Поки поет завзятий
Не здумав свій демонструвати
хист —
На сцені
твори власні став читати.
І все. І вечір весь — коту під хвіст!

Іван НЕМИРОВИЧ.

ЦЕ БУВ ЧУДОВИЙ ДАРУНОК

ГУМОРЕСКА

І треба ж було трапитися такій халепі всього за годину до мого від'їзду! Керамічна ваза, дарунок моїй нареченій до дня її народження, річ неабиякої мистецької цінності (й чималенької, до речі, вартості), ваза, заради якої я оббігав усі антикварні магазини семи великих промислових міст та зо два десятки універмагів селищ районного підпорядкування, вислизнула з моїх рук і вмить перетворилася на купу черепків.

Спантеличені, ми з Петром, моїм найкращим приятелем та незмінним супутником у відрядженнях, кинулися зліплювати уламки докупи. Та де там!

Збагнувши, що всі наші намагання марні — вази вже не склеїш навіть клеєм найвищого гатунку! — я невтішно заридав.

Однак сльозами горю не зарадиш. Слід було негайно діяти.

— Слухай, Петре, — звернувся я до свого друга — людини, про акуратність та педантичність якої ходили легенди далеко за межами нашої установи. — Послухай, друже, оскільки мій поїзд менш ніж за годину, а ти поки що зостаєшся тут, відішли, будь ласка, цю вазу... вірніше, те, що донедавна було вазою, посилкою ось за цією адресою...

Залишивши Петра біля купи черепків з адресою та письмовим вітанням моїй нареченій, я мерщій вибіг на вулицю, зупинив таксі і поїхав на вокзал.

Навіть найкращого свого приятеля я не наважився ознайомити зі своїм задумом. А задум був простим до геніальності. Мені, людині, чия робота пов'язана з частими відрядженнями, неодноразово доводилося спостерігати, як на вокзалах розвантажують поштові вагони. Навіть з цеглою на будівництвах поводяться значно ніжніше, ніж з посилками.

...Згодом я отримав листа від нареченої:

«Любий, мені бракує слів, щоб подякувати тобі. Віддаю належне твоєму смакові й твоїй винахідливості. Це був справді чудовий дарунок. Незрозуміло лише, навіщо треба було загортати в папірець кожен черепок окремо?»

Володимир ІКОННИКОВ.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

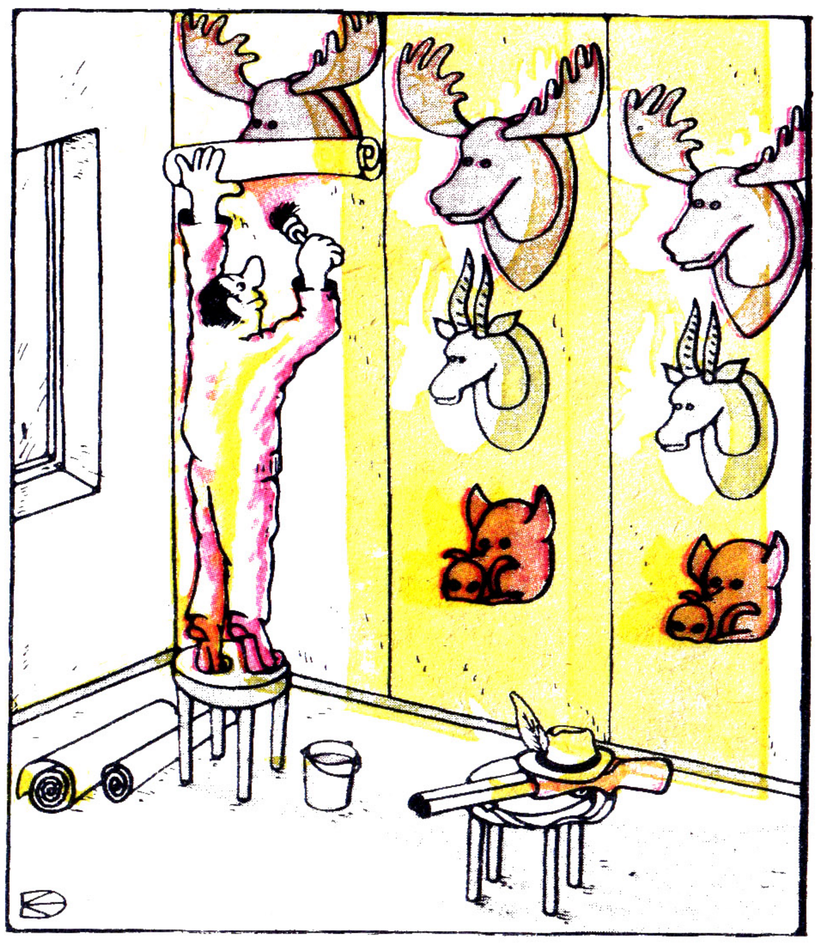

Без слів.

Бруне Перче!

Ми, автори цього листа, звичайно, страшенно горді тим, що живемо на вулиці, яка носить ім'я В. В. Маяковського. От тільки не знаємо, що сказав би видатний поет, якби він жив у наш час і ненароком зазирнув на нашу вулицю. Тут, Перче, в суху погоду курява хмарами здіймається, а в дощову — таке болото, що й гумові чоботи не завжди допомагають. А ще ж, до того, віднедавна відкрили тут автомобільний рух, і тепер пішоходам доводиться зовсім кепсько: машини притискають їх до самого паркану, бо проїжджа частина вже до того розбита, що автомобілям доводиться шпарити просто по тротуару.

Словом, Перче, якби Володимир Маяковський побачив нашу вулицю, навряд чи він радісно вигукнув би, як ото в поемі «Добре»: «Вулиця — моя!..» А вигукнув би щось зовсім протилежне, від чого нашим комунальникам, гадаємо, вельми у носі засвербіло б.

Г. П. КОЛОДІЙ, М. І. СПІВАК, В. О. ПІСКУН та інші — усього 25 підписів.

м. Дрогобич на Львівщині.

Кажуть, що нема чого ждати милостей від природи. Ми б і раді не ждати, так обставини не дозволяють. Три роки тому наш колгосп уклав договір з Хорольською ПМК-170 на реконструкцію ставка. Після реконструкції (закінчити її мехколона мусила ще в 1977 році) води нам повинно було вистачити і для розведення коропів та карасів, і для поливу. Господарство навіть закупило дві поливні установки, щоб не залежати від погоди і не боятися засухи.

Та, виявляється, більше боятися треба було саме ПМК-170. Бо вона так реконструює, що ми досі не маємо ні ставка, ні води, і поля наші повністю залежать від того, пошле нам природа дощик чи ні.

Н. БРАЖНИК,
агроном колгоспу «Заповіт Ілліча» Семенівського району Полтавської області.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

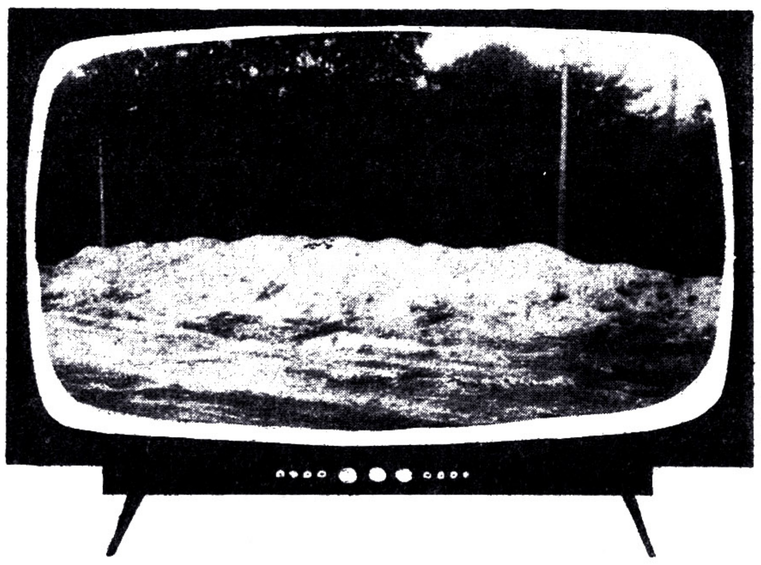

І програма

Шановні телеглядачі!

На Ваших екранах нові гороутворення. На станції Вашківці Львівської залізниці. З'явилися вони не у третинному періоді, а півтора року тому. Внаслідок... Ні, ні, не землетрусу. Внаслідок вивантаження 34 вагонів мінеральних добрив, що надійшли на адресу Вижницького райоб'єднання «Сільгосптехніка».

ІІ програма

Зображення поки що нема. Звуку також. Бо керуючий Вижницьким райоб'єднанням «Сільгосптехніка» Іван Олексійович Артеменко тільки готується до виступу.

Оце ми вам і хотіли показати.

До побачення!

До наступного телебачення!

ПОМИЛКА КРИЛОВА

БАЙКА - ЖАРТ

Читав уголос на уроці Вова
Відому всім нам баєчку Крилова
Про Рака, Лебедя і Щуку,
Про те, яку вони терпіли муку,
Як воза зрушить з місця не могли,
Хоча сумлінно всі утрьох тягли.
А віз на тому ж місці і понині.
— Ти молодець, — сказала вчителька хлопчині,
Але мораль у байці цій яка?
— Яка мораль?! — відповідає учень. —
Дідусь Крилов тварин даремно мучив,
Запріг би краще він одного ішака,
І віз би зрушив без моралі.
А так — стоятиме і далі!

Ярослав КОРОЛЕВИЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Оце, Дарино, я підрахував: ще два ящики вина, ще двісті літрів самогону, заколоти ще одного кабана і зарізати ще одного бузівка — і в нашої доньки буде весілля, як у людей.

Страшне перо не в гуска...

«Прошу дати дозвіл побудувати гараж для моєї жінки, на машину котра проживає разом зімною».

(Із заяви).

Надіслав Л.ЯРОВЕНКО.

* * *

«Крім радіопередач і листівок, ми провели по п'янці на масиві декілька індивідуальних зустрічей з участю знатних мешканців».

(З доповідної).

«А коли жінка втікла, то він криком відбивався від хулігана одежою жіночого походження і тому ніяких синяків не залишив».

(З пояснювальної).

«Лисовецький стверджує свою появу в її хаті, але через п'яну голову не пам'ятає чи був іменно там».

(З доповідної).

Надіслав Д. БОЙКО.

* * *

«Об'явленія

В охот угодьях Ново-Санжарского райсовета УООР будет проводится испитаніє легавых охотсобак, испаниелей. Всем учаснікам явиться с собачьими документами без опозданія. Сбор в 8-00».

Надіслала Г. ЗАРУДНЯ.

Іноземний гумор

Малюнки з журналів: «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «РОГАЧ» — Братіслава, «ОСТЕН» — Скопле, «ШПИЛЬКИ» — Варшава, «ДЕЙЛІ УОРЛД» — США.

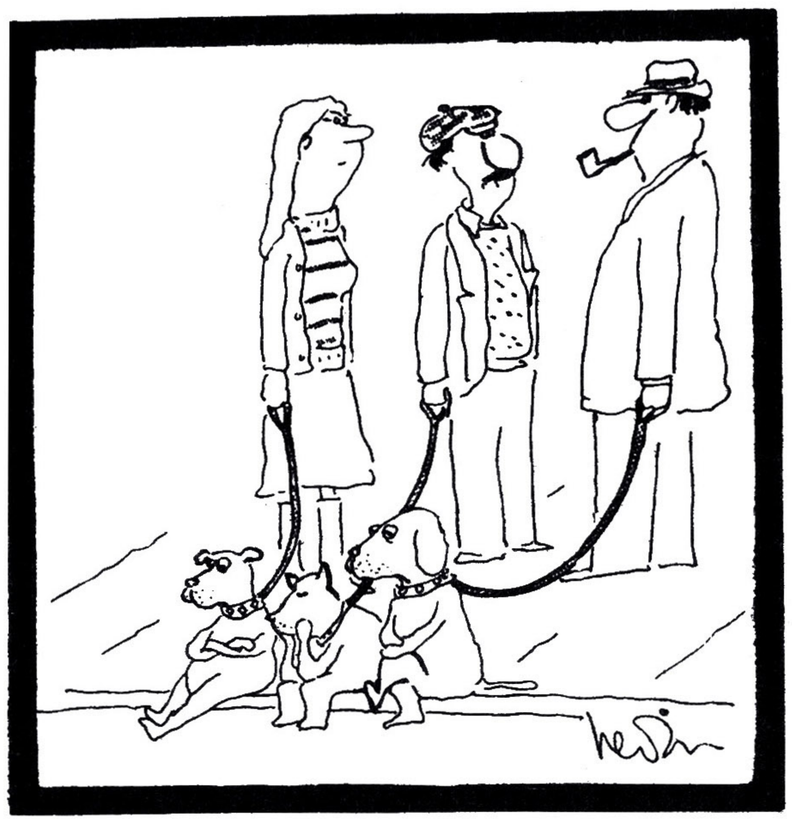

Без слів.

— Викладай усю свою готівку плюс тридцять процентів на інфляцію!

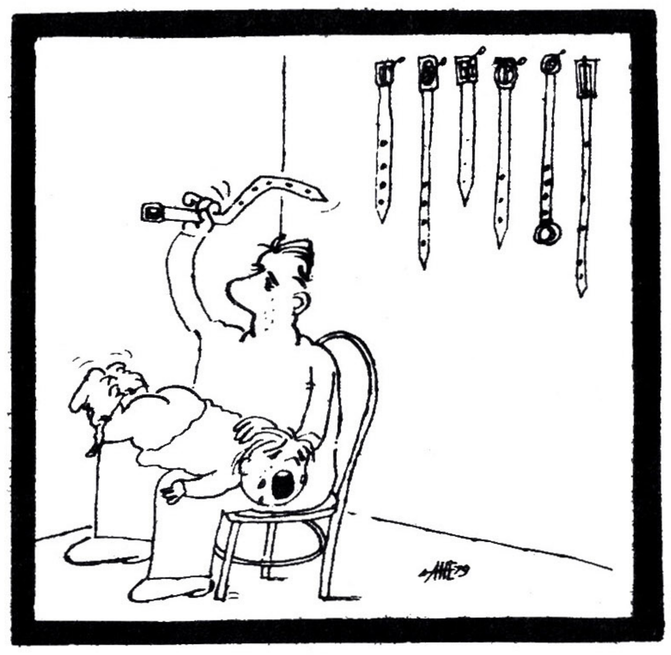

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

Без слів.

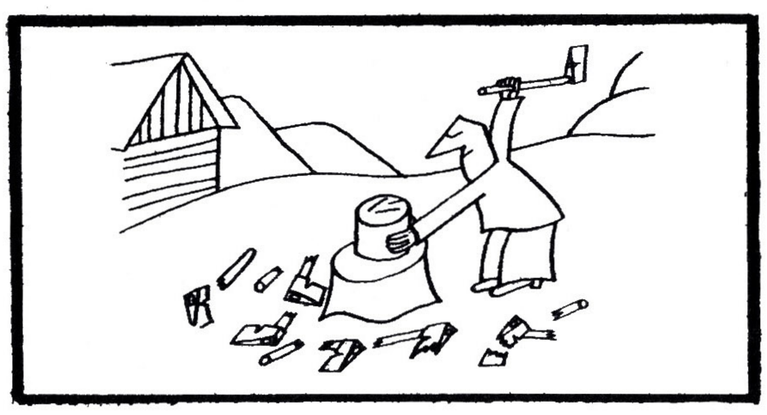

Без слів.

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Кілька років мешканці будинку № 6 по вулиці Карла Маркса у місті Гайсині (Вінниччина) добивалися, щоб відремонтували дах їхнього будинку, а комунальники замість ремонту кожного разу лише чергові обіцянки давали. Про це писалося у замітці «Спасибі, друзі-комунальники!» (№ 13 журналу).

Після виступу Перця голова Гайсинського райвиконкому О. А. Мурашка повідомив, що роботи по ремонту вказаного будинку повністю завершено.

★ «Чотири обіди в день!» — так називався фейлетон, опублікований у «Перці» № 14. У ньому писалося про своєрідну штурмівщину в закладах громадського харчування Радянського тресту їдалень міста Львова, коли в останні дні місяця працівники їдалень, щоб збільшити виручку, продавали з лотків на вулиці «резервні» банки майонезу, зеленого горошку, згущеного молока тощо.

Голова виконкому Львівської міськради В. В. Секретарюк повідомив редакції, що фейлетон розглянуто у виконкомі та обговорено в усіх колективах організацій і підприємств громадського харчування міста. Наказом по тресту їдалень Радянського району винних притягнуто до суворої адміністративної відповідальності. Так, з роботи звільнено завідуючого їдальнею № 46 Карпенка С. Т., оголошено догану завідуючим їдальнями № 6 і № 67 Доманицькому П. П. і Гордону В. Т. За відсутність належного контролю за правильним відображенням прибутків у звітності головному бухгалтеру центральної бухгалтерії № 1 Жуковій Є. Г. оголошено сувору догану, її позбавлено преміальної доплати.

Недоліки в роботі підприємств тресту, вказані у фейлетоні, ліквідовано.

★ У тому ж номері журналу, у замітці «Герої — поруч» повідомлялося про те, що жителі села Скориківки (Золотоніський район) десятою дорогою обминають свою швейну майстерню, бо вона тулиться в аварійній хатинці куди навіть зайти боязко.

Як повідомив редакції заступник голови виконкому Черкаської облради А. А. Черевань, таке становище дійсно мало місце. Нині райпобуткомбінат замовив проектно-кошторисну документацію на спорудження Будинку побуту у с. Скориківці, а райвиконком для тимчасового розміщення Будинку побуту вже виділив фінський будиночок. Виконання цих робіт облвиконком взяв під свій контроль.

★ Жителі вулиці Нової у селі Леніно (Житомирщина) не могли користуватися електроприладами, бо електропідстанція подавала струм низької напруги з перебоями. Про це вони написали листа Перцеві.

Голова виконкому Радомишльської райради Л. Н. Тарасюк повідомив редакції, що при перевірці на місці факти, вказані у листі, підтвердились. Після ремонту підстанції, до якої підключено вулицю Нову, перебоїв в електропостачанні тепер немає.

★ Про те, що завідуюча продовольчим магазином № 3 (село Шиборівка на Хмельниччині) Процюк В. П. грубо порушує правила радянської торгівлі, повідомлялося у листі, що надійшов до Перця.

Голова Красилівського районного комітету народного контролю С. А. Очеретний повідомив редакції, що Процюк дійсно нав'язувала в навантаження зіпсовані продукти, обважувала та обраховувала покупців, грубо поводилася з ними. Матеріали перевірки було розглянуто на засіданні комітету народного контролю, рішенням якого Процюк В. П. з роботи звільнено, а голові міськкоопторгу Романяку М. П. вказано на відсутність належного контролю за діяльністю торговельних точок.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 22 (1064) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. 10. 1979. Підписано до друку 6. 11. 1979. БФ 15797. Формат видання 70×108⅛. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8 Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 05109. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Натовці: — Знову рука Москви!